

William MacDonald

A co tvoje budoucnost?

2017

William MacDonald

A co tvoje budoucnost?

ALEF Křesťanské sbory

2017

William MacDonald
A co tvoje budoucnost?

Překlad z anglického originálu:

Think of Your Future

© William MacDonald

Vydal: ECS Ministries, P.O. Box 1028, Dubuque, IA, USA

Email: ecsorders@ecsministries.org

Website: www.ecsministries.org

Překlad: Jan Vopalecký

Biblické citáty převzaty z Českého ekumenického překladu.

První vydání

2017 ALEF Křesťanské sbory, Šámalova 15a, 615 00 Brno

info@krestanskesbory.cz

Korektury: Lenka Vopalecká

Sazba: Jan Vopalecký

Obálka: Pavel Náplava, COLOR Servis, Polanka nad Odrou

Tisk: TISKSERVIS Jiří Pustina, Ostrava

Veškerá práva českého překladu vyhrazena.

ISBN 978-80-906732-2-9

Obsah

Pravdy, které mění život	7
Jen jeden život.....	9
Tak krátký!.....	13
Věčnost.....	16
Zlatá doba	19
Vzdělání, které platí pro věčnost	24
Sám rozhoduješ o své budoucnosti!.....	28
Ambice – moudré nebo jiné?	31
Oblasti životní zodpovědnosti	36
Celoživotní oddanost.....	43
Role našeho zaměstnání	48
Výmluvy, lži a alibi.....	54
Život jako vášeň	58
William MacDonald	61

Až budu umírat,
jak budu rád,
že svíce mého života hořela pro tebe!

Autor neznámý

Pravdy, které mění život

Velká pravda často ovlivní celý život člověka. Mnoho let můžeme jet ve stereotypu. Potom se jakoby náhodou setkáme s inspirujícím výrokiem nebo větou a ze dne na den jsme jiní. Změní se celé zaměření našeho života.

Tak tomu bylo u Hudsona Taylora. Bezcílně brouzдал mezi knihami v otcově knihovně, když vtom narazil na výraz „Dokonalé Kristovo dílo“. To ho uchvátilo. Jestliže Kristus udělal všechno, pak už není třeba nic než tomuto Zachránci uvěřit. Do jeho nitra se vlilo světlo a pokoj. O několik let později otevřel vnitrozemí Číny pro evangelium.

Něco podobného se stalo s hrabětem Zinzendorfem. Jako mladík stál jednoho dne v Německu před obrazem Krista na kříži. Pod obrazem byl nápis:

„To jsem udělal pro tebe“

Zinzendorfa tato pravda hluboce zasáhla a on díky tomuto impulsu přijal Ježíše Krista jako svého Zachránce. Pak znovu zvedl oči a pod obrazem uviděl ještě jiný nápis:

„Co jsi ty udělal pro mě?“

Zasažen touto vtíravou otázkou odevzdal Kristu s láskyplnou oddaností celý svůj život. Dnes jeho jméno zdobí historii misijního hnutí Moravských bratří. Stejně tomu bylo s D. L. Moodym. Právě ukončil evangelizační

kampaň v Anglii a loučil se s Henrym Varleym, významným anglickým kazatelem. Při loučení mu Varley dal výzvu: „Pane Moody, svět ještě uvidí, co Bůh dokáže s člověkem, který se pevně rozhodl konat jeho vůli.“ Moody se nemohl těchto silných slov zbavit, pořád ho pronásledovala. „Jako by je někdo napsal na vlny oceánu, když se plavil zpět domů, na chodníky New Yorku, když po nich chodil, na krajinu, kterou se vlakem vracel do Chicaga.“ Tato slova měla dopad na celý jeho další život a rozsah a účinnost jeho práce mluví dnes samy za sebe.

Stovky dalších lidí by mohly vyprávět podobný příběh. Jen tak bezstarostně chodili životem, když najednou nenadále narazili na nějakou význačnou nosnou pravdu. Její logika nebo emoce je uchvátila. Zažehla jejich mysl a srdce. Od toho okamžiku byli jiní. Inspirovala je velká vize a dále už tvořili historii pro Boha.

Něco takového se může stát i nám! Pravda je věčná a stejně hluboké výroky, které revolučně proměnily životy druhých, mohou i nás uchránit před průměrností a zajistit úspěch pro život tady i ve věčnosti.

Kdybychom jen chtěli! Kdybychom jen byli ochotni být dostatečně dlouho tiše a naslouchat! Kdybychom jen byli ochotni jít vstříc těmto pravdám poctivě a statečně! Kdybychom jen byli ochotni je promyslet až do jejich logického závěru! Kdybychom jen byli ochotni rozumně reagovat, přiměřeně jednat a s nadšením za těmto pravdami jít.

Na tom závisí všechno! Jsme připraveni jít za takovou slavnou vizí? Než půjdeme dál, měli bychom si v Boží přítomnosti zodpovědět otázky:

Jsem ochoten přimět Boha, aby ke mně mluvil?

Poslechnu ho bezpodmínečně?

Je něco, čeho bych nebyl ochoten se kvůli němu vzdát?

Jen jeden život

Pán Ježíš v Janovi 9,4 ukazuje jednu z velkých motivací ve svém životě:

Musím konat skutky toho, kdo mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat.

„Dokud je den.“ – „Přichází noc.“ – „Jen jeden život.“
Kéž by tato slova byla jako žhavé železo, které vypaluje znamení do duše, abychom na ně nezapomínali. Jeden život! Jen jeden život! Nesmírně důležité!

A musíme si uvědomit *cenu* tohoto života! Jakou hodnotu má pro mě můj život? Za kolik jsem ochoten ho vyměnit? Nikdo si na krk nedá cenovku svého života – protože pro nás má nesmírnou cenu.

Podívejme se na *možnosti* života! Každý chlapec, který se narodí na tento svět, může být Jan, nebo Jidáš, Pavel, nebo Pilát! Nesččetně možností dobrého či zlého, užitečnosti či zbytečnosti, štěstí nebo ubohosti.

Až nás tyto skutečnosti uchvátí, uvědomíme si, že život je něco posvátného, co nám bylo svěřeno, my ho nemůžeme promrhat, ale musíme jej investovat tak, abychom ho využili co nejlépe.

Člověk nemůže jen láskovat, život je krátký.
A také existuje hřích.
Život je rychlý, jako když spadne list,
jako když ukápne slza.
Nemáme čas nazbyt.
V našem světě je třeba brát všechno vážně.
Máme jen jeden život, ne mnoho životů.
Jeden, jen jediný.
Jak svatý by ten život měl být!
Dlouhý jen jako píď.
Každý den vyplněný požehnanou dřinou.
Každá hodina ať něco vytěží.

Horatius Bonar: „Ne mnoho životů!“

To mi připomíná, jak C. E. Tatham často ilustruje posvátnost tohoto jediného života.

Malá holčička nakupovala s maminkou v obchodě. Když maminka měla, co potřebovala, dala dcerušce penízek, aby si vybrala bonbóny. S rozzářenými očima stála před pultem, na kterém byla řada skleněných mís. Napřed ukázala na jednu a řekla. „Prosím tady tyhle!“ Prodavač se pro ně natáhl, ale holčička si všimla jiných a omluvně poprosila: „Ne, raději tyhle!“ Tato nerozhodnost se ještě několikrát zopakovala, a tak jí maminka popohnala. „Pospěš si, některé si už vyber.“ Dceruška ji odzbrojila svou logikou: „Ale, mami, vždyť já mám jenom jeden penízek!“

„Jen jeden penízek!“ Jen jeden život! Dej si záležet na tom, abys jej využil moudře.

To bychom si měli neustále připomínat. Anglický král Jiří V. měl na svém pracovním stole motto amerického kvakera ze začátku devatenáctého století:

„Tímto světem půjdu jen jedenkrát. Cokoli dobrého tedy mohu udělat, každou laskavost, kterou můžu někomu prokázat, chci udělat hned. Nechci se nechat rozptylovat ani nic ignorovat, protože tímto životem vícekrát nepůjdu.“

Avis B. Christiansen vystihl dopady toho, že jsme tady na zemi tak krátce, v jedné ze svých básní¹⁾ takto:

Mohu dát jen jeden život.

Ježíš je můj Král a Pán.

Mám jen jeden hlas, kterým tě mohu chválit a zpívat o tvém slitování.

Mám jen jedno srdce, které ti mohou, můj Zachránce, dát.

Zasvěcuji ho pro tvou s ničím nesrovnatelnou slávu – tobě plně oddaný.

Mám v moci jen tuto hodinu, Pane, chci ji využít pro tebe.

Ať má každý můj okamžik význam pro věčnost.

Lidé kolem mě umírají, umírají v hříchu a hanbě.

Pomoz mi mluvit s nimi o vykoupení z Golgoty – ve tvém slavném jménu!

Mohu dát jen jeden život.

Pane, vezmi si jej do ruky, prosím.

Nechci ti nic upírat.

Chci dělat, co chceš ty.

Ty, který jsi dobrovolně vydal pro mě všechno, co bylo tvé.

Máš plné právo na můj život, na to, abys jej využil
pro sebe, můj Zachránce!
Každý můj okamžik patří tobě!

Jak se poctivě vypořádat s touto první velkou, život proměňující pravdou? Jen jeden život! Když se z tohoto hlediska podívám na své současné činnosti a ambice, jakou mají hodnotu?

---

¹⁾ Low Voice No. 1 Hymnbook (Chicago, Moody Preu, 1954), č. 10.

Tak krátký!

Jestliže přemýšlení o tom, že máme jen jeden život, má tak obrovskou hodnotu, co teprve úvahy o tom, jak je život krátký! To, že máme pouze jeden život, by pro nás nebylo tak naléhavé, kdyby trval tisíc let nebo aspoň pět set či dvě stě let. Když si však uvědomíme, že nikdo z nás tady nebude ještě dalších sto let a mnoho z nás ani polovinu, kdo pak řekne, že je mu jedno, že život tak rychle ubíhá?

Co myslíš, jak dlouho budeš žít? Bible říká, že člověk se průměrně dožívá sedmdesáti nebo osmdesáti let (Žalm 90,10). Dejme tomu, že se tolika let skutečně dožiješ. Napřed od toho musíme odečíst svůj současný věk. Tolik let ti ještě zbývá. Pak musíš odečíst čas, kdy spíš, chodíš do práce, máš nezbytné povinnosti, něco vezme nemoc či bezmoc ve stáří. Kolik ti tedy zbývá na opravdovou, ničím neomezenou službu pro Ježíše Krista? Není to mnoho.

Mojžíš přirovnává život spánku
David stínu
Jób člunku ve tkalcovském stavu,
Jakub páře.
Petr jej vidí jako vadnoucí travu.
Přichází a mizí rychle, nezadržitelně
– se všemi zdánlivými příležitostmi.

Márnice, pohřební vůz a hřbitov se vysmívají naší spokojenosti, jako bychom tu snad měli být navždy. Neuplyne ani den, kdy nám něco nepřipomene, že „kolébka i rakev jsou ze stejného stromu.“²⁾

Pokud někdo namítne, že křesťan nevyhlíží smrt, ale Pánův příchod, pak to argument nejistoty života pouze posiluje. Někteří z nás tady budou možná žít ještě několik desetiletí, ale nemusí uplynout ani hodina, kdy zazní povel, ozve se hlas archanděla a zvuk Boží polnice a Pán přijde. Politický vývoj a morální úpadek odpovídají biblickým proroctvím, která oznamují, že jeho příchod je za dveřmi.

Co to znamená? Jen tolik, že ten, kdo přemýšlí, jak prožít život pro Boha, nemá čas nazbyt. Každou minutu by měl vnímat jako posvátný poklad, který mu byl svěřen. Každá hodina by pro něj měla mít nesmírnou cenu. Měl by se každý den připravovat na to, že se brzy postaví před Kristovou soudnou stolicí.

Filipovi Makedonskému otrokyně každé ráno říkala: „Filipe, pamatuj, že musíš umřít!“ A on žil každý den ve světle této skutečnosti, které nelze uniknout.

Také Duch svatý nám každé ráno prostřednictvím Bible připomíná, že jsme jen pomíjivá hlína, narození jen nakrátko. I my bychom měli vést život ve světle věčnosti.

Pomoz mi znát cenu těchto hodin,
pomoz mi vidět pošetilost všeho zbytečného,
pomoz mi věřit v Krista, který nesl mé bolesti.
Pomoz mi vydat se ti na život i na smrt.
Aby ti z každého mého dne vzešla sláva,
Pane Ježíši.

Na všech mých cestách mě veď svým zrakem.
Užij si mě, kdy chceš a jak chceš, Pane Ježíši.
A vůbec, je to Kristus, pro koho žiju i umírám.³⁾

Co máš v plánu dnes, zítra – a v následujících dnech?
A potom?

---

²⁾ Will Houghton, *By Life or by Death*, Copyright 1938,
George S. Schuler. Hope Publishing Company, owner.

³⁾ Tamtéž.

Věčnost

Času máme málo. Jestliže to je realita, kterou nezměníme, čím úžasnější je nekonečnost věčnosti. Málokdy se stává, že při popisu něčeho nám tolik chybí slova, jako když chceme vyjádřit, že je něco navždycky. Pokud chceme prožít, jak je čas zoufale prchavý, vraťme se do doby předtím, než byli stvořeni andělé, do doby, kdy ještě nic a nikdo nebyl, jen Bůh. Vraťme se před začátek všeho, co kdy existovalo. Bůh byl vždy, nikdy *nezačal* být.

Pak se přenesme do budoucnosti – až bude tato země zničena, hřích pomine, čas přestane existovat. Dál a dál – bez konce.

Až se náš rozum začne bránit svému omezenému rozpětí, vzpomeňme si, že my sami budeme žít věčně. Pořád. Stále. Nekonečný život.

To je věčnost.

Lidé se tolikrát pokoušeli zachytit její význam. Například Hendrik van Loon nám podává tuto nedostatečnou ilustraci:

Daleko na severu v zemi, která se jmenuje Svithjod, stojí skála. Je tisíc mil vysoká a sto mil široká. Jednou za tisíc let přiletí malý ptáček, aby si o ni ob-

rousil zobák. Až se takto celá skála obrousí, uplyne jediný den věčnosti.⁴⁾

Rowland Dixon Edwards se pokoušel znázornit věčnost takto:

Z paluby zaoceánského parníku spustíme na niti do vody náprstek a vytáhneme jej plný slané vody. Tento náprstek je vzhledem k oceánu jako čas proti věčnosti.⁵⁾

Věčnost je bezbřehý oceán. Je to čas bez konce. Právě prožívaný okamžik, který nikdy neskončí. To je délka života samého Boha. Jako by i slova úpěla pod tíhou takové představy.

Nikdo nemůže tvrdit, že uvažuje racionálně, pokud nevezme v úvahu neoddiskutovatelnou skutečnost, že náš život je jen zrníčko písku na nekonečné pláži věčnosti. V tomto světle bychom měli utvářet celý svůj život. Každý den bychom měli mít na zřeteli hodnoty věčnosti.

Katedrála v Miláně má troje dveře. Nad prvními je vyřezán věnec růží s nápisem: „Všechno, co nás těší, je jen na chvíli.“ Nad třetími dveřmi je kříž a slova: „Všechno, co nás trápí, je jen na chvíli.“ A slova nad prostředními dveřmi nám připomínají: „Důležité je jen to, co je věčné.“

Nám jako křesťanům tedy nezbyvá než se nějak vypořádat s realitou věčnosti. Musíme se s touto děsivou realitou vypořádat každý sám za sebe. Když s tímto vědomím půjdeme v životě dále, budeme mít v očích zvláštní záblesk a odhodlání v srdci, naše plány nebu-

dou končit v časnosti. Budeme žít pro *potom*, ne pro *ted*.

---

4) Hendrik W. van Loon The Story of Mankind (New York: Boni and Liveright, 1926), s. 1.

5) Doing or Done (New York: Loizeaux Brothers), s. 99.

Zlatá doba

Mladí křesťané, kteří se chtějí poctivě vypořádat s nároky života, vědí, že mládí je zlaté období pro všechno. Je to doba, kdy má člověk nejvíc síly, nejbystřejší smysly a největší nadšení.

Bůh má zvláštní zálibu v mládí, plyne to z Jeremjáše 2,2: „Připomínám ti zbožnost tvého mládí, tvou lásku před sňatkem, jak jsi za mnou chodila pouští, zemí neosívanou.“

Na době mládí něco je! Když se podíváme z čistě přirozeného pohledu, víc se nám líbí dovádivé koťátko než vyzáblá toulavá kočka. Hříbě na pastvě zaujme pozornost okamžitě – víc než utahaná klisna. Ať cestujeme kamkoli, vždycky nás přitahují děti a tajně si přejeme, aby nikdy nevyrostly.

Stejně i v duchovní oblasti má Bůh zvláštní zájem o bujarou krásu mládí, o zápal první lásky. Miluje sílu, nadšení a odvalu mladých. Pamatuje si nevypočítavou oddanost, vášnivé následování, ochotu dobrovolně pro něho cokoliv opustit. „Pamatuji na tebe, na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení.“

Mládí je věk, kdy se dá něčeho dosáhnout. „Virgilius se stal nejlepším z římských básníků, Luther dal podnět k reformaci a Newton se stal jedním ze předních objevite-

lů ve věku, kdy jim ještě nebylo třicet. Ve věku do dvaceti osmi let Hérodotos sepsal devět ze svých knih o historii olympijských her a Hannibal dobyl Španělsko pro Kartágo. V pětadvaceti letech se Démostenés stal zlatými ústy Řecka a Cicero stříbrným jazykem Říma! Rafaela v tomto věku pozval Julius II., aby svými nesmrtelnými malbami ozdobil stěny Vatikánu, Galileo při hledání neobjevených hvězd sledoval po nocích na obloze dráhy třpytivých souhvězdí. V témž věku už stál Shakespeare v čele všech autorů dramatických děl. Ve dvaadvaceti letech porazil Alexandr Perskou říši a Napoleon či Washington byli zasloužilými generály. Platón byl ve dvaceti Sokratův blízký přítel a partner, do své školy si přizval sedmnáctiletého Aristotela, aby se stal ‚mozkem jeho školy‘. Také Pascal byl velkým matematikem už v devatenácti a Bacon v témž věku položil základy induktivní filozofie. V pětadvaceti byli Jonathan Edwards a George Whitefield knížaty mezi kazateli. Ježíš Kristus začal ve třiceti hlásat evangelium, které revolučně proměnilo svět.“⁶⁾

Stáří je na druhé straně doba, kdy naše nejlepší síly a možnosti jsou už spotřebované. Ruce se začínají třást, nohy se ohýbají vahou vlastního těla. Zůstává nám už jen několik zubů a oči hledí bifokálními okny. Uši potřebují elektronické pomůcky, hlas slábne a je drsný. S rostoucím věkem člověk špatně spí, víc se bojí, ztrácí chuť a nemá nové nápady. Stáří je doba vyčerpanosti. Jak že to říkal Kazatel?

„Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinošství, než nastanou zlé dny a než se dostaví léta, o kterých řekneš: ‚Nemám v nich zalíbení!‘ (Kazatel 12,1)

Mládí je doba, kdy máme pamatovat na Hospodina, a to nejen pokud jde o spasení pro věčnost, ale také pokud jde o oddanou službu jemu.

Kéž by si mladí křesťané uvědomovali, že jsou věci, které mohou dělat teď, které však později nebudou moct dělat! Svědectví mladých má zvláštní moc na jejich vrstevníky.

Nevěřící lidi přitahuje mužná odvaha a zaujetí mladých, u starších lidí to považují za fanatismus. Mladí lidé jsou ochotnější riskovat, přijímat výzvy boje, s věkem však přichází obezřetnost a obavy z konfliktu.

Příliš mnoho věřících lidí plánuje budoucnost s neurčitou představou, že pro Krista budou žít někdy v budoucnu – až vydělají dost peněz, až si splní své lidské sny, až budou v důchodu – jinými slovy, až budou staří.

Bůh nestojí o zbytky života, který jsme promarnili. Chce to nejlepší z nás a chce nás celé! Ve Starém zákoně vyžadoval dokonalé, celé oběti. Jeho požadavky se nezměnily! Můžeme mu s čistým svědomím nabídnout to, co je vrásčité, vetché a obnošené? Ne, zdravá úvaha vyžaduje, abychom mu dali to nejlepší, a to nejlepší v nás je naše mládí!

Kristus chce to nejlepší. Kdysi dávno si dělal nárok na nejlepší prvorozené ze stáda, na nejlepší pšenici.

Také dnes chce od nás, kteří mu patříme, abychom mu k nohám složili ty nejlepší schopnosti. Nezapomene ani na tu nejmenší službu, nejpokornější lásku. Stojí o to nejlepší z toho, co máme.

Kristus nám dává to nejlepší. Přijímá naše srdce, které mu dáváme, a naplňuje je svou slavnou krásou, radostí a pokojem.

Službou pro něho se stáváme silnější. Zároveň jsme voláni ke stále větším věcem. Nejbohatší dary na zemi či v nebi jsou skryty v Kristu. V Ježíši dostáváme to nejlepší, co můžeme získat.

Že by to nejlepší, co máme, bylo pro něho příliš moc?

Přátelé, uvědomme si, jak náš Pán kdysi kvůli nám obětoval svůj život. Kvůli nám v nejlepších letech svého mužství obětoval svůj drahocenný život na kříži.

Pán pánů, skrze něhož byly stvořeny světy, nám za okolností plných hořkého zármutku a slz dal to nejlepší, co měl.⁷⁾

Touha dát to nejlepší byla hnací silou pro Petra Fleminga, který v sedmadvaceti letech zemřel 8. ledna 1956 jako mučedník při misi v Ekvádoru. Svatým odhodláním jeho duše bylo dát Kristu to nejlepší ze své mladické síly, schopností, lásky a vůbec celého života. Jeho vznešené nadšení vyjadřují slova jeho oblíbené písně:

Pane, rozkvět mých sil patří tobě teď,
když má duše přetéká slastí a štěstím.

K tobě ať se vznáší má píseň.

Nedám své srdce světu,

abych ti vyznával lásku až potom.

Nechci vidět, jak mi síly odcházejí, a teprve potom
se snažit osvědčit ve službě pro tebe.

Nechci létat na rychlých křídlech horlivosti
po cestách světa,

abych teprve potom unaveně a pomalu krácel
po nebeských vrcholcích.

Nechci ti dávat své slabé touhy,
své chudší, nižší já!
Nechci ti dávat uhasínající oheň,
popel svého srdce.
Vyber si mě ve zlatém věku, v mládí!
Patří ti podíl na radostech mého mládí!
Tobě patří sláva mého rozkvětu,
plnost mého srdce. ⁸⁾

Nic nevynahradí promarněné mládí. Proto by si každý měl dnes položit otázku: „Jak bude vypadat životopis mých raných let, bude to chmurný záznam vlažnosti v Božích věcech, nebo to bude vášnivý popis života plně odevzdaného Pánu Ježíši Kristu?“

Nezapomínej: tvůj životopis se píše dnes!

---

⁶⁾ Delavan L. Pierson. Arthur T. Pierson (New York: s. 306-307).

⁷⁾ Autor neznámý, Citováno v Evangelical Christian, únor 1952.

⁸⁾ Thomas H. Gill, Písně, Chicago: InterVarsity Christian Fellowship. 1955, píseň č. 26.

Vzdělání, které platí pro věčnost

V době, která zbožňuje vzdělání, je důležité, aby si bdělí mladí křesťané uvědomovali určité velké pravdy, které jim poslouží jako vodítko při hledání poznání, a to jim umožní přiřadit správné hodnoty různým způsobům, jak poznání získávat.

Především bychom si měli uvědomit, že v okamžiku, kdy přijdeme do nebe, nebudeme všechno dokonale znát. Pouze Bůh ví všechno, vševědoucnost patří jen jemu. My nikdy nebudeme Bohem, nikdy se nepřestane-me učit. Jakmile si to uvědomíme, ovlivní to naši přípravu pro nebe.

Bible naznačuje, že v učebním procesu budeme pokračovat i v nebi. Například v listu Efezským (2,7) Pavel říká, že Bůh nám v budoucích dobách bude ukazovat nesmírné bohatství své milosti ve své dobrotě k nám skrze Ježíše Krista. Jestliže nám Bůh bude něco odhalovat po celou věčnost, znamená to, že se budeme stále učit. A tak to také musí být! Jedná se o nevyčerpitelné téma, že nikdy plně neobsáhneme celou jeho slávu. Satan byl schopen během okamžiku ukázat Pánu Ježíši všechno, co může nabídnout tento svět, Bůh však bude své nevyzpytatelné bohatství v Kristu vysvětlovat celou věčnost a jeho žáci nikdy s učením neskončí. Bude to nekonečné

odhalování úžasné lásky, my přitom budeme sedět u jeho nohou jako uchvácení studenti a stále jej poznávat víc a víc.

Existují jeden nebo dva úseky, které jako by s tím byly v rozporu, protože naznačují, že v nebi už budeme vědět všechno. Jan například ve svém prvním listu říká, že budeme podobni Kristu. To však neznamená, že na tom budeme rozumově jako on nebo že mu budeme podobní ve tváři, ale že se mu budeme podobat charakterem. Budeme jako on v tom, že budeme navždy osvobozeni od samotné existence hříchu.

Potom Pavel v 1. Korintským 13,12 naznačuje, že poznáme, jako jsme sami poznáni. To může znamenat, že v nebi poznáme své milované, ale nemůže to znamenat, že bychom kdy dospěli k plnému poznání všeho, protože stále jsme a zůstaneme stvořením, které je nižší než náš Stvořitel, a naše poznání je jen omezené.

Připusťme tedy, že v nebi se budeme učit. Můžeme si položit otázku: „Jak na tom budeme se svým poznáním, když přijdeme do nebe?“ Domnívám se, že odpověď zní: „V budoucích dobách bude sice stále možnost rozšiřovat si poznání, ale náš počáteční fond učení bude takový, s jakým opustíme tuto zemi.“

Pokud je tomu tak, je to nesmírně důležité. Vede nás to k tomu, abychom si uvědomili, že bychom své životy mohli nemoudře investovat do získávání hlavně pozemského vzdělání, které bude v nebi relativně bezcenné. Tvou životní ambicí může být, abys toho v určité oblasti vědy, literatury nebo politiky věděl víc než kdo jiný. Možná toho cíle dosáhneš. Ale k čemu ti to bude dobré v nebi? Taková životní kariéra se jeví jako velmi mělká ze zorného úhlu věčnosti.

Na druhé straně hluboká znalost Božího slova má věčnou hodnotu a význam. Co se z Bible naučíme zde, je investice do věčnosti, protože Bibli budeme mít i v nebi. Ježíš říká: „Nebe a země pomine, ale má slova nepominou.“ Žalmista napsal: „Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo.“ Každý verš z Bible, který se naučíme zpaměti, každá kapitola, kterou si prostudujeme, všechno, co z Bible známe, je užitečné pro náš budoucí život.

Představa, že v nebi budeme všichni stejní, určitě není biblická. Boží slovo učí, že budou rozdíly v odměnách pro svaté, stejně jako budou různé stupně trestu pro zatracené.

V nebi budou sice všichni šťastni, ale někteří budou mít větší schopnost se radovat z tamější slávy než druzí. To, jak budeme umět ocenit Pána Ježíše, bude úměrné tomu, jak jsme ho poznali zde skrze jeho slovo. Každý bude mít plný kalich, ale někteří budou mít kalich větší než jiní.

Je samozřejmě třeba, aby každý z nás nashromáždil určité množství „sekulárního“ poznání, aby si mohl najít zaměstnání a mohl provozovat určitou výdělečnou činnost. Proto někteří chodí na vysokou školu, jiní mají ještě vyšší vzdělání v konkrétním oboru. Je však důležité mít stále na paměti, že tento druh vzdělání neznamená pro život něco velkého. Je to pouze nástupní bod, prostředek pro získávání obživy. Přitom neztrácíme ze zřetele svůj hlavní životní cíl – poznávat Krista a šířit jeho poznání. Je neomluvitelné, když si někdo udělá hlavní životní cíl ze získávání dalšího a dalšího vzdělání a přitom ignoruje věčné Boží slovo. Přijde den, kdy se ukáže pošetilost takové cesty.

Těchto několik skutečností, kterými jsme se právě zabývali, má hluboký vliv na život člověka. Jestliže ani v nebi nebudeme mít plné poznání všeho, potom je pravda, že do nebe si vezmeme to, co se naučíme tady na zemi. Měli bychom se tedy na tamější scénu připravovat teď. Je třeba dávat pozor, abychom neinvestovali celý život do různých forem pozemského poznání, které nebude mít v nebi využití. Své vysokoškolské diplomy bychom měli uchovávat na patřičném místě, tedy jako nástroje, kterými můžeme tady na zemi lépe sloužit Pánu. Stejně tak musíme klást správný důraz na Písmo, abychom lépe znali jeho autora i samotný obsah.

Ano, i v nebi bude pokrok! V nebi se budeme učit! A naše radost z tohoto vzdělávání bude záviset na tom, co děláme s Biblií teď.

Sám rozhoduješ o své budoucnosti!

Byl by to pro tebe šok, kdybys zjistil, že svou budoucnost si do značné míry určuješ sám? Stáváš se v životě tím, čím se opravdu chceš stát. Pokud ti skutečně záleží na tom, abys dosáhl nějaké kariéry, pravděpodobně jí dosáhneš. To je velmi cenné tajemství a zaslouží si, aby se o něm vědělo víc. Klíč ke své budoucnosti máš v ruce ty.

Bůh se jedné noci ukázal Šalomounovi a zeptal se ho, co by si přál. Šalomoun žádal o moudrost a poznání – a Bůh mu jeho žádost splnil. Přidal mu navíc bohatství, blahobyt, čest, vítězství a dlouhý život.

Podobná otázka směřuje ke každému člověku: „Pros a já ti to splním!“ V podstatě platí, že dostáváme to, zač prosíme.

Říká se, že lord Roseberry měl jako mladík tři cíle:

1. vyhrát Derby,
2. oženit se s dcerou milionáře,
3. stát se ministerským předsedou.

Historie říká, že dosáhl všech tří cílů.

Před několika lety klečel u své postele v Chicagu mladík a lpěl na zaslíbení z Žalmu 145,19: „Vyplňuje přání

těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je.“

Řekl Bohu, že skutečně touží po tom, aby

1. se mohl naučit zpaměti delší úseky z Bible,
2. mohl psát letáky a velké množství jich rozdávat,
3. tyto letáky mohl zdarma poskytovat křesťanským pracovníkům,
4. mohl kázat evangelium a sloužit Božím slovem,
5. mohl psát články k duchovnímu budování věřících.

Všichni, kdo znají Toma Olsona, vědí, že měl neobyklou schopnost si pamatovat biblické verše, že jeho kázání evangelia a biblické vyučování bylo mnoha lidem k požehnání, že jeho časopisecké články se hodně čtou a že jeho letáků bylo vytištěno víc než letáků kteréhokoli jiného autora. Stejně je to s každým mladým člověkem. „Budoucnost je před nimi nepopsaná a čeká, co na ni oni sami napíšíou.“⁹⁾

Dostáváme se k hlavnímu bodu: *Dávej pozor na to, o co usiluješ.* Na tvé volbě záleží nesmírně mnoho. Je to děsivě určující. Když z vysoké pece teče železo, je možné ho nalít do jakékoli formy. Jakmile však vychladne a ztverdne, neúprosně si drží svůj tvar, i když do něho budeš bušit kladivem.

Kdyby mladí muži a ženy měli možnost vidět potenciál svého mládí a co všechno závisí na tom, pro co se v mládí rozhodnou, kdyby to viděli tak jasně, jak to uvidí jednou v budoucnosti zpětně, bylo by daleko méně promarněných začátků a méně chmurných závěrů života.¹⁰⁾

Statistika říká, že na jednoho mladého člověka, který se vědomě správně rozhodne, připadají tři, kteří se ne-

chají jen unášet. Myslí si o sobě, že jsou hříčkou osudu, fatalisté. Ale i to je jejich rozhodnutí a toto rozhodnutí znamená, že budou nesení okolnostmi.

Přemýšlející mladí lidé by se měli probudit, pokud jde o jejich významné postavení a nedocenitelné rozhodnutí. Měli by si uvědomit, že se mohou stát téměř čímkoli, kýmkoli. Pak by měli být velmi pečliví v tom, o co jim skutečně jde a pro co se rozhodnou.

Kdyby se tě Bůh jednoho dne zeptal:
„Co v životě chceš?“
Co bys mu odpověděl?
Poslouchej pozorně!
On se tě právě teď ptá!

---

⁹⁾ Alexander Maclaren, Expositions of Holy Scripture. Deut. – II. Kings VII (New York: George H. Doran Co., nedatováno), s. 155-156.

¹⁰⁾ Tamtéž.

Ambice – moudré nebo jiné?

Která životní ambice stojí za to? Která životní cesta se ukáže jako nejvýnosnější v okamžiku, kdy zemřeme? Který je nejlepší způsob investování času, obdarování, pokladů?

Shodneme se především na tom, že „ukládání pokladů na zemi“ není pro křesťana vhodný cíl?

1. Výslovně to zakazuje sám Pán (Matouš 6,19), a proto je to stejně špatné jako nemorálnost nebo vražda.
2. Hmotné bohatství je reálnou překážkou v duchovní oblasti (Marek 10,23-24).
3. Bohatství je klamavé (Marek 4,19). Jeví se jako něco hodnotného, ale rychle a nečekaně pomíjí.
4. Náš příklad, Pán Ježíš, byl chudý (2. Korintským 8,9). Říkal, že služebník není nad svého Pána (Matouš 10,24-25).
5. Bohatství si nemůžeme vzít s sebou do nebe (2. Korintským 4,18).
6. V tom, jak může křesťan zůstat bohatý, když všude kolem sebe ve světě vidí chudobu a nouzi, spočívá skutečný morální problém.

V novinách v Ontariu se před lety objevila informace:

John Livingstone z Listowelu byl v okamžiku své smrti nejbohatším mužem hrabství Perth ve státě Ontario. Jeho majetek se odhaduje na pět set tisíc dolarů. K tomu je třeba přičíst, že jeho žena byla pojištěna na pět set tisíc dolarů. Jedná se o bratra Davida Livingstone, slavného skotského misionáře a objevitele.

„Ve svém mládí doma ve Skotsku učinili tito dva mladíci každý jiné životní rozhodnutí. John prohlásil: ‚Půjdu do Kanady a tam vydělám.‘ To také udělal! David odevzdal svůj život Zachránci Pánu Ježíši Kristu, a tak jej investoval pro velké poslání pronikat do afrického vnitrozemí, aby tam získával černochoy pro evangelium. Z hlediska lidského hodnocení byl John moudrý a David blázen. Ale světské hledisko je mimořádně krátkozraké. I když John dosáhl podnikatelských úspěchů a nahromadil velké bohatství, a i když David pohřbil svůj život v Africe a tam také zemřel na kolenou v ubohé chatrči, celkový výsledek po padesáti či sedmdesáti letech je takový, že Johnovo jméno téměř zmizelo z povrchu země, ale jméno Davida Livingstona je známé všude po světě, kde se hlásá evangelium.“⁽¹¹⁾

Usilovat o bohatství není jen velké lákadlo.

Další velkou motivační silou v životech lidí je osobní významnost. Lidé chtějí *být někým*, stát se proslulým, slavným.

Někteří hledají tuto slávu v podnikání nebo zaměstnání. Věnují tomu všechny své síly. Klanějí se modle obchodu nebo vědy. Stále usilují o úspěch ve zvolené

oblasti, ale Boží hlas je přítom volá: „A ty bys chtěl pro sebe usilovat o veliké věci? Neusiluj“ (Jeremjáš 45,5).

Někteří chtějí vyniknout ve sportu. Do úmoru s železnou sebekázní trénují. Rádi přinášejí oběti, aby byli obratní, zdatní. Potom během žhavého zápolení napínají každou šlachy a každý sval, aby získali medaili. Bible to však komentuje tak, že Bůh „nemá zalíbení v sva-lech muže“ (Žalm 147,10). Nezbožňuje sport, protože přínos fyzického cvičení je pouze pro tento život, zatímco zbožnost je užitečná pro tento věk i pro věčnost (1. Timoteovi 4,8).

Jiní chtějí vyniknout tím, že se zaměřují na určitou formu poznání, ať už filozofii, historii nebo hudbu atd. Je to však nevýslovná tragédie, když křesťané utrácejí své životy tak, že se chtějí stát odborníky v oblastech, které budou mít v nebi malý nebo žádný užitek.

A ještě jiní mají ušlechtilou představu pomáhat bližním, a tak se vrhnou do světa politiky, sociálních služeb nebo nějaké formy vylepšování světa.

K jejich cti je třeba říct, že ze všech lidí, o kterých jsme dosud mluvili, jsou nejméně sobečtí, ale i jejich altruistické programy něco postrádají. Vždyť máme-li člověku pomoci nebo vyřešit jejich nesmírné problémy, se kterými se potýkají, je třeba změnit jejich přirozenost. To nedokáže žádný z vizionářských projektů současnosti. Na to má odpověď pouze evangelium. Nejpoctivější filantropie je přivést člověka k Pánu Ježíši Kristu.

Tak bychom mohli pokračovat a zkoumat další běžné věci, pro které lidé žijí, a zjistili bychom, že nejsou hodny toho, aby se staly předmětem největšího lidského úsilí, protože jednak nejsou efektivní a jednak

neobstojí v čase. Jejich hodnota je omezena pouze na tento život. Nenaplní vizi křesťana, který žije pro dva světy.

Nikdo nenašel skutečný smysl života, pokud nevzal v úvahu oba dva světy. Život nynější a život budoucí. Je člověku ke cti, když ve stáří začne přemýšlet o onom životě? Rád bych oslovil ty, kdo ještě nemají šediny, a chci je nabádat, aby přemýšleli, dokud je čas vysvobodit svůj život z nevěry, přízemnosti, sobectví a omezenosti a povznést se k víře, k něčemu pevnému a vznešenému, dokud je čas přemýšlet o životě, který patří do obou dvou světů – jeden z nich je tak krátký, druhý nekonečný! Co nás tam čeká? To je otázka, která pozvedá to zdejší, přechodné k něčemu, co má věčný dosah a význam. Co z toho, co jsem dnes udělal, má nějaký přínos pro věčnost? Dokud jsem si tuto otázku nepoložil, tak jsem ještě nezačal řešit problém života.¹²⁾

William Kelly byl vynikající znalec Bible, který byl díky svému vzdělání a duchovním postojům v Británii koncem 19. století skutečným Božím nástrojem. V mládí pomáhal příbuznému v přípravách na Trinity College v Dublinu a vzbudil pozornost tamějších profesorů. Vyzvali ho, aby začal pracovat na škole s tím, že může vyniknout. Když dal najevo, že pro to postrádá jakékoli nadšení, byli zaskočeni. Jeden z nich se rozhořčeně zeptal: „Pane Kelly, vy nemáte zájem o to, abyste se ve světě proslavil?“

Na to William Kelly vtipně zareagoval: „Ve kterém světě, pánové?“

Ano, o to jde! Když přemýšlíme o svých ambicích v životě, velmi důležitá je otázka: „Ve kterém světě, pánové?“
Obstojí tvoje ambice v tomto světě?

---

¹¹⁾ C. Ernest Tatham, „Young Believers' Department,“ *Help and Food Magazine* (červenec 1949), s. 324, 325.

¹²⁾ I. Scofield, Dr. C. I., *In Many Pulpits with C. I. Scofield* (New York: Oxford University Press, 1922), s. 73.

Oblasti životní zodpovědnosti

Kdo chce zdravě přemýšlet o své budoucnosti, musí vzít v úvahu tři zásady, jimiž by se měl nechat vést:

1. Jeho závazek k Bohu
2. Jeho dluh k bližním
3. Jeho vlastní nejlepší zájem

O člověku nemůžeme říct, že vede úspěšný život, pokud nezvládá zodpovědnost v těchto třech aspektech.

Tvůj Bůh

Bůh na prvním místě. I kdyby byl pouze náš Stvořitel, zasloužil by si, abychom mu bezmezně důvěřovali a stále sloužili. A tento velký Stvořitel se navíc stal i naším Zachráncem – teď už zodpovědnosti nemůžeme uniknout.

Každý z nás se musí vypořádat s těmito věčnými pravdami:

1. Bůh se slitoval a poslal svého jediného Syna, kterého měl, aby umřel místo mě.
2. Pán Ježíš dobrovolně přišel kvůli mně z nebeské nádhery do špíny a hanby tohoto světa.
3. On proto, aby mě zachránil, trpěl, krvácel a umřel.
4. Zemřel nejen jako člověk, ale byl zároveň tím, který dal vzniknout světům.

5. Umřel za mě, když jsem byl ještě jeho nepřítelem.
6. Utrpení, které snášel jako trest za můj hřích, bylo tak velké, že je nikdo z lidí svým rozumem nepochopí.
7. Tolik si mě cenil, že za mě prolil svou krev, aby mě vykoupil na tržišti hříchu.
8. Umřel, aby se stal mým králem, pánem a učitelem.

Tyto skutečnosti se pro křesťana mohou velmi snadno stát samozřejmostí. Když však ve vzácných chvílích v naší duši zazáří svou nádherou, jsme obdivem a úctou zcela bez sebe a můžeme jen vykřiknout:

Po všem, co pro mě udělal,
jak můžu udělat něco méně,
než mu dát to nejlepší, co mám,
a žít plně pro něho
– po všem, co pro mě udělal!

Betty Daasvandová

Je-li pravda, že mě Kristus svou krví koupil, pak je jasné, že už nepatřím sám sobě, ale jemu. To měl na mysli apoštol Pavel, když psal:

„Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“ (2. Korintským 5,14).

Nepatříme tedy sobě, ale jemu! C. T. Studd viděl jediný závěr:

„Věděl jsem, že Ježíš za mě umřel, ale nerozuměl jsem, proč už nepatřím sobě, když za mě zemřel.“

Vykoupení znamená koupit zpět, takže jestliže patřím jemu a všechno mu nevydám, pak jsem zloděj, který si nechává, co není jeho. Když jsem uviděl, že Ježíš Kristus umřel za mě, nebylo pro mě těžké se pro něho všeho vzdát.“¹³⁾

Isaac Watts zachytil tuto rozumnou logiku ve známých verších, které ovšem neuplatňujeme dostatečně:

I kdyby celé království přírody bylo moje,
a já je obětoval,
bylo by to příliš málo.
Tak úžasná láska, božská láska,
Vyžaduje mou duši, můj život, mé všechno.

Hrabě Zinzendorf řekl:

„Myslel jsem si, že bych nebyl hoden svého Spasitele, kdybych mu neobětoval všechno, co nejvíc miluji.“

Pilkingtonovi v Ugandě nezbývalo než přiznat: „Je-li král, pak má nárok na všechno.“

Když T. E. Wilson mluvil před několika lety s domorodci v Angole, všiml si mezi posluchači velkého, statného muže, vedle kterého stál ustrašený rozechvělý mladík. Pokaždé, když se muž pohnul, chlapec strachem ucukl. Na konci bohoslužby se kazatel dověděl, že to je letitý příběh krutého pána a otroka. Okamžitě začal vyjednávat, že chlapce koupí. Muž smlouval co nejvyšší cenu, nakonec byl s podmínkami spokojen a chlapce prodal.

Když misionář odešel se svým „nákupem“, viděl, že

otrok se ho bojí stejně jako svého předchozího pána. Došli domů, posadili se spolu a nový pán řekl: „Chlapče, dnes jsem tě koupil a teď patříš mně. Ale já ti dávám svobodu. Jsi volný a můžeš si dělat, co chceš. Můžeš se vrátit do džungle a žít se svým kmenem, nebo můžeš zůstat u mě doma a být součástí naší rodiny.“

Když mladík uvěřil, že to misionář myslí doopravdy, podíval se na něho zaslzenýma očima a řekl. „Pane Wilsons, já budu navždy váš otrok.“

Jak by mohl reagovat jinak? Stejně tak bychom my měli říct: „Pane Ježíši, já budu navždy tvůj otrok. Ruce, nohy, hlas, rozum – to vše teď patří tobě. Ty jsi za mě prolil krev a umřel, tak já budu teď žít pro tebe.“

Boží slitování nás zavazuje a jedinou přiměřenou reakcí je plně mu vydat svůj život (Římanům 12,1-2).

Tvůj bližní

Dále máme závazek ke svým bližním. Křesťanství je svou podstatou nesobecké. Je to život s vědomím dluhu vůči „Řekům i barbarům, moudrým i nemoudrým“ (Římanům 1,14). Křesťana žene vášeň pro duše, je to tajemné nutkání, které burcuje: „Běda mě, kdybych nekázal evangelium“ (1. Korintským 9,16).

Nadšený mladý křesťan si tedy neplánuje život, aniž by bral v úvahu, že:

1. Svět kolem nás hynie. Tisíce lidí denně odcházejí a přitom nepoznali Krista, odcházejí s vinou do záhuby.
2. Zachráněné čeká s ničím nesrovnatelná radost v nebi, ale věčným údělem těch, kdo zemřou bez Krista, je nepopsatelné trápení v pekle. Každý křesťan by si měl hodinku v klidu posedět a přemýšlet o pekle –

o jeho nekonečnosti, výčitkách, temnotě, trápení. Měl by myslet na své příbuzné, přátele, sousedy, lidi všude kolem sebe, kteří se tam zanedlouho dostanou. Když o tom bude dostatečně přemýšlet, pak už nebude žít formální, rutinní křesťanský život, kdy bude spokojen sám se sebou.

3. Jestliže evangelium není pravda, pak bychom ho měli zcela opustit. Jestliže však pravdivé je, je třeba ho šířit do nejvzdálenějších konců země. Znat lék na rakovinu a nechávat si ho sobecky pro sebe je vlastně vražda. Podobně platí, že znát lék pro duši a neříkat to dál, je vražda duše. Budeme my, kteří známe světlo moudrosti shůry, upírat světlo života těm, kdo jsou ve tmě?
4. Současnou generaci lidstva může oslovit pouze současná generace křesťanů. Proto nemůžeme svou odpovědnost přesouvat na druhé.
5. Budeme se zodpovídat z toho, co jsme udělali s velkým posláním (Matouš 28,19-20). Máme odvahu jít do věčnosti poskvrnění krví zahynulých duší?
6. Každý člověk, se kterým se setkáme, je potenciální drahokam v koruně Spasitele. To je tedy důvod, proč je milovat. S touto skutečností se musíme vypořádat otevřeně a statečně. Jestliže to neuděláme, ocitáme se na scestí, pokud jde o navigaci v našem životě.

Ty sám

Své životní plány bychom měli formulovat také z hlediska vlastních nejlepších zájmů. Na první pohled se to jeví neomluvitelně sobecky, ale není tomu tak, protože Bůh chce pro nás to nejlepší a čeká, že budeme žít tak, abychom dosáhli toho, co pro nás ve své lásce naplánoval.

Jak nejlépe sloužit vlastním zájmům – v tomto životě i v životě budoucím? Mladý křesťan by měl důkladně zvážit tyto body:

1. Je možné být pro věčnost zachráněn a přitom život promarnit.
2. Tento život není sám o sobě cíl, ale pouze investováním do věčnosti. „Život na zemi je tréninkem pro kralování.“
3. Jednoho dne se ocitneme před Kristovou soudnou stolicí. Co bude mít tehdy váhu? Jen život, který jsme žili pro Boha.
4. Existuje děsivá možnost, že v ten den budeme stát s prázdnýma rukama.

Zdali musím s prázdnou rukou
Spasiteli jíti vstříc?
Nedav ani dne mu služby,
nepřinášeje mu nic?
Neveda ni jedné duše,
nepřinášeje mu nic?

C. C. Luther

5. Pokud promarníme to jeho „správně, dobrý služebníku“, pak nám to už nic nevynahradí.

Stačí chvílku přemýšlet, abychom odhalili, že nejlépe sloužíme svým vlastním zájmům týkajícím se jak časnosti, tak věčnosti tehdy, když jsme v centru Boží vůle. Potom začneme své vlastní ambice zkoumat tak, že si položíme otázky:

1. Berou moje ambice v úvahu můj závazek vůči Bohu?
2. Snižují můj dluh vůči lidem?

3. Budu z nich mít nejvyšší výnos – v tomto životě i v nebi?

Pokud mé ambice, mé vlastní cíle nesplňují tyto podmínky, pak nejsou hodny toho, abych o ně usiloval a měl bych je přehodnotit.

---

¹³⁾ Citováno H. A. Evanem Hopkinsem, Henceforth (London: The Inter-Varsity Fellowship, 1954), s. 23.

Celoživotní oddanost

V předchozí kapitole jsme si připomněli, že jako křesťané máme velký závazek vůči Bohu – za to, že nás stvořil a potom také vykoupil – dále vůči svým bližním, protože bez Krista naši bližní na věky zahynou, a konečně i vůči sobě samým, protože se jednoho dne postavíme před Kristovu soudnou stolicí a celý náš život bude vystaven jeho zkoumavému pohledu.

Jak tedy může křesťan nejlépe obstát v této trojí zodpovědnosti? Pokud žije jen pro sebe, bude chudákem v tomto životě a zoufalcem v tom příštím. Jedná se o službu vlastním zájmům?

Pokud žije pro obecné polepšení svého bližního, a to bez evangelia, neprokáže mu tím žádnou zvláštní laskavost, protože lidé potřebují Krista, bez něho navždy zahynou.

Jestliže však naopak vydá svůj život plně Pánu, neudělá chybu, protože ten, kdo miluje Boha nade vše, bude lidem pomáhat hlásáním evangelia a bude tedy sloužit svým nejlepším zájmům, to se týká štěstí nyní i odměn v budoucnosti.

Velké tajemství úspěšného křesťanského života nacházíme v tom, že celou svou bytost vydáme Bohu. Začíná to otevřeným přiznáním, že nevíme, co je pro náš

život nejlepší. Jeremjáš vyjádřil tento postoj slovy: „Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku ani jistota kroku na tom, kdo jde“ (Jeremjáš 10,23).

To zároveň předpokládá hluboké přesvědčení, že Bůh má pro náš život „nejlepší plán“, že my můžeme získat to jeho „nejlepší“, jestliže o to skutečně stojíme, a pokud ne, tak poznáme jeho „druhé nejlepší“ nebo „třetí nejlepší“ nebo „další nejlepší“.

Jestliže tomu věříme, pak nám jakožto rozumným bytostem nezbyvá, než učinit největší životní rozhodnutí a vydat svůj život jemu. Vydat zde znamená zaměřit celou svou bytost k Bohu, a to svého ducha, duši i tělo. Znamená to zasvětit mu všechny své údy, všechno, co jsme a co máme. Znamená to bez podmínek podřídit svou vůli jemu, úplně se poddat.

Betty Stamová učinila toto své největší životní rozhodnutí, kdy se plně vydala Kristu, devět let předtím, než byla umučena. Do své Bible si napsala:

„Pane, vzdávám se svých úmyslů a plánů, všech svých tužeb, nadějí a ambicí (ať už jsou tělesné nebo duševní) a přijímám pro svůj život tvou vůli. Vydávám ti sebe sama, svůj život, mé všechno, abych navždy patřila tobě. Odevzdávám ti svá přátelství. Všem lidem, které miluji, patří v mém srdci až druhé místo. Naplň mě svým Svatým Duchem. Uskutečňuj ve mně svou vůli pro můj život, za jakoukoli cenu, teď a navždy. Žít pro mě je Kristus.“¹⁴⁾

Misionář Borden z Yale učinil své největší životní rozhodnutí, kdy se vydal Bohu, několik let předtím, než ze-

mřel na mozkovou meningitidu v Egyptě, kde se zastavil na cestě do Číny, aby tam nesl evangelium:

Pane Ježíši, dávám své ruce pryč, pokud jde o můj život. Stavím tě na trůn svého srdce. Proměň, očisti, použij mě, jak chceš ty. Podřizuji se moci tvého Svatého Ducha. Děkuji ti.¹⁵⁾

Tato slova jsou jen ozvěnou velkého výkřiku, který zazněl v tichu zahrady v Getsemane: „Ne má, ale tvá vůle, ať se stane.“ Toto čeká každého člověka, který chce jít ve svém životě s Bohem dále. Musí u něho nastat okamžik, kdy se se svou vůlí stáhne, vydá se Bohu jako živá oběť a řekne: „Půjdu, kam chceš, abych šel. Udělám, co chceš, abych udělal. Řeknu, co chceš, abych řekl. Budu tím, kým mě chceš mít.“

Jestliže se Bohu bezpodmínečně vydáme, je třeba to v běžné denní praxi stále opakovat. Věřící člověk se potřebuje udržovat ve stavu oddanosti. Pamatujme, že jsme služebníci, kteří stále čekají na pokyny od svého Pána. V každé oblasti života musíme uznávat, že Kristus je náš Pán.

Co se pak bude dít? Získáme tak nějakou velkou fyzickou proměnu? Prožijeme něco emocionálně silného? Nebo dostaneme odpověď v podobě ohně z nebe?

Ve většině případů nebude patrné žádné vnější znamení, viditelně se to nijak neprojeví. Spíše to bude tiché ujištění, že Bůh nás slyšel a že naši nabídku přijal. Stejně jako věříme, že nás zachraňuje, když k němu jako hříšníci přicházíme s prosbou o odpuštění, tak musíme věřit, že nás přijímá, když k němu přicházíme jako živé oběti.

Potom se vynoří nebezpečí, že nás odradí všední ru-

tina. Život půjde určitým směrem dál jako dřív. Všední úkoly se nám možná budou zdát stereotypní jako něco podřadného. Avšak v tom, že jsme svůj život vydali Bohu, spočívá něco velkého, víme, že cestu, po které jdeme, pro nás vyznačil Bůh. Jsme-li věrní v malých věcech, Bůh nás věrně povede i v těžkých věcech. Povede nás krok za krokem. Postupně si stále víc budeme uvědomovat souhru zvláštních, malých, „nevymyslitelných“ náhod. Všimáme si, že věci do sebe zapadají. Uvidíme před sebou příležitosti, které jsme nikdy neměli. Ačkoli může být Boží vedení někdy hodně nejasné, když se později po letech odevzdaného života ohlédneme zpět, uvidíme, že nás Pán vedl a že to byl okouzující život.

Takový život v sobě zahrnuje čekání, dlouhé bolestné čekání, to nám jde nejméně. Ale i to je součástí výchovy.

A vždy budeme také čelit nebezpečí vrátit se zpátky, všechno si rozmyslet, a budeme mít chuť odplazit se od oltáře, kde obětuje sami sebe.

Jeden křesťan si na stěnu svého pokoje pověsil slova: „Pane, udrž mě u sebe za každou cenu.“ Jednoho dne však po špičkách přišel a tabulku sundal – ta cena byla pro něho příliš vysoká. Svě oběti musíme přinášet jako neodvolatelné, protože ten, kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není pro Boží království způsobilý (Lukáš 9,62).

Ať se však v životě odevzdaném Bohu vyskytne cokoliv, není proč litovat. Borden se o takovém životě vyjádřil: „Bez rezerv, bez ústupu, bez litování.“ Je to život, který se vyplatí!

To všechno ale musíme osobně dotáhnout do konce. Podívejme se na tyto otázky odvážně a poctivě, jako v Boží přítomnosti.

Vydal ses Bohu plně?
Stále bojuješ proti Bohu a snažíš se vyhnout
životu, který skutečně patří jemu?
Je nějaká oběť příliš velká,
když Spasitel za tebe zemřel?
Je stále nějaké místo, kam nejsi ochoten jít?
Bojíš se, že by tě Bůh mohl povolat do služby,
kterou považuješ pod svou důstojnost?
Máš odvahu teď hned odevzdat svůj život
bez výhrad Ježíši Kristu?
Máš odvahu ho neodevzdat?

---

¹⁴⁾ Citováno v: Clay Cooper: *Were They Expendable*, vydal:
Brown Gold Publications, Chico, California, s. 3.

¹⁵⁾ Howard Taylorová, *Borden of Yale '09* (Philadelphia:
China Inland Mission, 1943), s. 123.

Role našeho zaměstnání

Jakmile začneme mluvit o odevzdání Kristu, někdo se určitě začne bránit námitkou: „Ale já přece musím z něčeho žít!“ Sotva je možné se nechat zmást něčím patetičtějším. Taková námitka znamená,

1. že musíme žít, ať přijde cokoliv,
2. že ti, kdo zasvětili svůj život Kristu, nějak automaticky vstupují do služby na plný úvazek a už si nebudou vydělávat na své živobytí,
3. že pokud se někdo vydá Bohu, pak je u něho větší pravděpodobnost, že bude strádat, než když se Bohu nevydá, a místo toho bude mít „dobré zaměstnání“.

Taková úvaha je mylná proto, že především *nemusíme žít*. Otroci Pána Ježíše si nevybírají způsob ani čas svého odchodu. Je důležité pouze to, abychom žili tak dlouho, jak chce On. Do té doby jsme nesmrtelní.

Zadruhé je taková úvaha mylná proto, že každý věřící by měl stále sloužit „na plný úvazek“. Pro některé je misijním polem kancelář, pro jiné kuchyně. Někteří svědčí o Kristu pohanům v Africe, jiní doma ve své vlasti.

A konečně zatřetí je taková úvaha mylná, protože zapomíná, že ti, kdo postaví Kristovy zájmy na první místo, mají základní potřeby života zajištěny.

Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno. Matouš 6,33

Abychom si naše vnímání celého tématu vyjasnili, měli bychom se zřejmě zamyslet nad rolí zaměstnání v životě křesťana.

1. Především je Božím obecným záměrem, aby si člověk vydělával na živobytí prací. „V potu své tváře budeš jíst chléb“ (Genesis 3,19). „Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci“ (Exodus 20,9). „Přikazovali jsme vám: Kdo nechce pracovat, ať nejí!“ (2. Tesaloničtým 3,10). Není hanba těžce pracovat. Naopak, je to pro člověka požehnání od Boha.
2. Křesťan by měl hledat Pánovo vedení v tom, jaké povolání si vybrat a do jakého konkrétního zaměstnání potom nastoupit. Měl by čekat na jasné vedení stejně, jako když chce jít na misi.
3. V tomto smyslu není zaměstnání nijak méně hodnotné než evangelizační práce v cizí zemi. Velkou hodnotou je jistota, že nás Bůh vedl při výběru zaměstnání. Člověk si tím však nemůže být jist, pokud se plně nevydal Boží vůli, pokud tedy není ochoten jít kamkoliv.
4. Dnes se často rozlišuje práce na „sekulární“ a „pro Pána“. Takové rozlišování však není biblické. Všechnu práci bychom měli dělat „pro Pána“. V této souvislosti G. Campbell Morgan píše:

Výraz „obyčejná práce“ bychom měli vyškrtnout z všedního života. Ježíš učil, že každá práce je svatá, pokud je svatý ten, kdo ji koná. To neříkám proto, abych rozpoutal hádku, ale jako protest proti nesprávnému chápání lidského života: Nikdo nemá

právo mluvit o sobě jako o „duchovním“, jenom proto, že káže nebo koná nějakou křesťanskou práci. Ten, kdo ráno odchází s brašnou na náradí přes rameno – pokud je to svatý člověk – má nárok na označení „duchovní“, a pokud tento člověk jde do tesařství a rozřeže kus dřeva, pak ta pila je nádobou v Boží svatyni, pokud člověk, který ji používá, je jedním z kněží (1. Petrův 2,9). Každá služba je svatá. Přál bych si, abyste šířili tento postoj k práci ve všech dnech následujícího týdne – za pult, do kanceláře a, milé sestry, také u vás doma.¹⁶⁾

5. Při hledání Božího vedení ohledně zaměstnání by věřící člověk měl mít na paměti, že Bůh normálně používá člověka v oblasti, kde jsou jeho přirozená obdarování. Není to pravidlo bez výjimek, ale přinejmenším je to příklad.
6. Je zřejmé, že Pán nepovede věřícího do pochybných nebo podezřelých podniků a žádný věřící by neměl setrvávat v práci, pokud s sebou přináší světské praktiky nebo představuje kompromis pro jeho svědectví.
7. Nejdůležitější je zapamatovat si, že zaměstnání není hlavní věcí v životě. Je to pouze prostředek k cíli. Následující Careyova poznámka si zaslouží náležitého obdivu. Když se ho zeptali, jaké měl v životě zaměstnání, odpověděl. „Moje zaměstnání je kázat evangelium a opravuji boty, abych pokryl své náklady.“

Podobný příběh se vypravuje o Johnu Wanamakerovi, zakladateli obchodního řetězce stejného jména. Na dotaz, jak tak zaneprázdňený člověk, jako je on, najde čas, aby chodil do nedělní školy, řekl: „Proč? Nedělní škola je moje zaměstnání! Všechno

ostatní jsou jen všední věci.“ Před padesáti pěti lety jsem se rozhodl věřit, že je spolehlivé Boží zaslíbení: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

To je něco velkého, co bychom si měli pamatovat! Boží zájmy mají přednost, naše zaměstnání je druhotné. Je nebezpečné, když práce má v našem životě postavení, které mu nepatří. Podobně jako když se velbloud sice vměstná do stanu, tak zaměstnání nakonec vytěsňuje skutečného majitele. Brání člověku se dostatečně věnovat místnímu sboru, jeho postavení v práci vyžaduje hodně času. Omezuje křesťanskou službu natolik, že člověk je v ní nakonec neúčinný.

V důsledku toho je věřící člověk ošizený o svá práva, která získal novým narozením. Jowett říká, že se pak stává „malým úředníčkem v pomíjivé firmě“. Věnuje se podružnému a přichází o to, co je v životě klíčové.

8. Když říkáme, že zaměstnání je druhotné, neznamená to, že bychom je měli odbývat nebo že v něm nemusíme být pečliví. Naopak, mělo by být oblastí křesťanského svědectví, měli bychom je vykonávat důkladně, se zaujetím a dobře – jako Pánu. Boží dítě by mělo pro svého zaměstnavatele odpracovat plných šedesát minut za každou zaplacenou hodinu. Nebude využívat čas, který patří jeho zaměstnavateli, ke svědectví druhým. To bychom měli dělat na vlastní náklady, tedy v osobním volnu.

Pro křesťana bývá často těžké správně rozpoznat, kde nároky zaměstnavatele začínají zasahovat do naší zodpovědnosti vůči Pánu. Ne všichni dokážou najít správnou rovnováhu. Jedno je ale jasné: Jestliže člo-

věk v této oblasti skutečně Boha ctí, Bůh mu také prokáže poctu a nedovolí, aby musel žebrať o chléb, i když změna zaměstnání může být někdy nutná.

9. Pastí, které bychom se měli vyvarovat, je snaha věnovat život něčemu, co mohou stejně dobře dělat nevěřící lidé. Pán Ježíš řekl: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží“ (Lukáš 9,60). Mrtvé může pochovávat kdokoli, ale pouze vykoupení lidé mohou být živým svědectvím o milosti v Kristu. V tom bychom měli být nepostradatelní.
10. Nikdy bychom se neměli snížit k tomu, abychom to, co nejsme ochotni dělat pro Pána, dělali pro špinavý zisk. Nikdy bychom neměli pro církev, pro svůj sbor, obětovat méně než pro firmu.
11. Když si plníme své povinnosti věrně a Bůh si nás požívá, často se stává, že Pán pak zvětšuje rozsah naší služby. Čas nám například vyplňuje stále více práce pro Pána a přitom zjišťujeme, že naše životní potřeby jsou uspokojeny. Nebo vnímáme zřetelné a neklamné Boží volání, abychom se plně věnovali evangelizaci nebo vyučování, ať už doma, nebo někde daleko. V takových případech, kdy Pán jasně vede, můžeme jako křesťané jít dál bez obav, pokud jde o uspokojení našich zdejších životních potřeb. Když Bůh volá, tak se také stará, abychom byli zabezpečeni. Hudson Taylor řekl: „Boží práce konaná Božím způsobem nikdy nebude postrádat Boží zabezpečení.“
12. V době, kdy světské prostředí nejvíc oceňuje úspěch v zaměstnání či v podnikání, je dobré, aby se křesťané dokázali na takové výsledky dívat s nadhledem, s odstupem. Sloužit Kristu prostým způsobem je lepší než být třeba šéfem mediálního impéria. Být metařem

podle Boží vůle je lepší než být prezidentem proti Boží vůli.

To by tedy měl mladý křesťan brát v úvahu, když přemýšlí o své budoucnosti. Mělo by mu být naprosto jasné, že Bůh jej k dané práci vede a že to není únik z bezpodmínečné odevzdanosti svému Pánu.

---

¹⁶⁾ G. Campbell Morgan, *The Hidden Years at Nazareth* (leták) (London: Charles Higham, nedatováno), s. 14.

Výmluvy, lži a alibi

Když Kristus na člověka klade své nároky, obecně míváme tendenci se vymlouvat a kličkovat. Už jsme se zmínili o podobném vyhýbání se: „Musím přece žít!“ Teď se stručně podíváme na jiné způsoby, jak říkáme na Kristovo volání: „Ne.“

Velmi často zaznívá výmluva: „Musím přece myslet na svou budoucnost.“

Před několika lety jeden mladý muž na východě vážně přemýšlel o tom, že by svůj život vydal Pánu v nějaké konkrétní formě služby. Prožíval v sobě velký boj a uvědomoval si naléhavost. Když stál před rozhodnutím, zda půjde cestou služby, nebo zůstane na své skvělé pozici v podnikatelském prostředí, zeptal se dvou starších křesťanů, kteří sami byli význačnými osobnostmi. Velmi ho odrazovali od toho, aby opustil své zaměstnání, a to slovy: „Nezapomeň, že musíš myslet na svou budoucnost!“

Ve svém dobře placeném zaměstnání zůstal – *ale opravdu udělal to nejlepší pro svou budoucnost?*

Jiní zase říkají: „Ale někdo musí zůstat doma!“ Zdálo by se, že takoví lidé mají hluboký zájem o ty, kdo jsou v první linii v práci pro Krista, ale jejich postoj velmi často pouze zakrývá vlastní neochotu riskovat možnost, že by oni sami byli povoláni k takové práci.

Je pravda, že Bůh používá některé lidi k tomu, aby podporovali ty, kdo vyšli pracovat naplno pro evangelium, ale je trochu podivné, že tolik zdravých, odvážných, silných, obdarovaných mladých mužů je povoláno k tomu, aby zůstali doma, zatímco jejich křehké a bojácné sestry jdou jako průkopnice do nebezpečných oblastí plných různých nemocí.

Jiní možná argumentují tím, že jejich obdarování by bylo možné lépe využít v „křesťanské práci“, a proto se zdráhají plně vydat Pánu, a to ze strachu, že by je povolal k nějaké službě, která by byla „pod jejich úroveň“. Na to je jednoduchá odpověď. Není na nás, abychom rozhodovali, kde je nejlepší využití pro naše schopnosti. Navíc je to vysloveně neúcta k Bohu, když si myslíme, že něco je pro Boha příliš dobré. Nemáme nic, co bychom nedostali od něho. Vzdělání a nadání jsou samy o sobě dobré, ale nejlepší uplatnění pro ně je u probodených nohou Pána Ježíše Krista. Apoštol Pavel byl intelektuální gigant, nesmírně pilný dřič a talentovaný génius. Když přemýšlí o hodnotách, které mají pro světsky moudré lidi tak velký význam, říká:

„Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic“ (Filipským 3,7–8).

A jiní zase, když vidí, že vydat se plně Kristu je velmi rozumné, řeknou: „Ale já jsem už moc starý.“ Takového duchovního dezertéra bych se prostě zeptal: „A byl jsi nebo budeš někdy přiměřeně starý na to, abys poslouchal?“

Jinou výmluvou jsou „zodpovědnosti doma“. Rodiče, manželka, děti... Myslíš, že ti Bůh dává tyto milované blízké, abys měl důvod se mu nevydat do služby? Že by tak potlačoval své vlastní záměry s naším životem a to, co je v našem nejlepším zájmu? Ne, Bůh nikdy nepovede oddaného křesťana, aby takovým způsobem zanedbával své odůvodněné povinnosti doma. Ale naší první zodpovědností je vydat se mu a milovat jej víc než „otce, matku, manželku, děti, bratry a sestry,“ a dokonce víc než vlastní život (Lukáš 14,26).

Někteří lidé se zdráhají plně se vydat Kristu, protože se jim zdá, že nejsou dost obdarovaní. Ale k tomu, aby se člověk mohl Pánu vydat, nemusí být obdarovaný! Bůh umí s prázdnými nádobami pracovat mimořádně dobře. A navíc téměř každý, kdo je skutečně povolán do práce pro Pána, se projevuje určitou mírou zdrženlivosti. Takový postoj tedy nemusí mít sám v sobě něco negativního. Konec konců, každý věřící člověk jakožto část Kristova těla má nějaké obdarování a k tomu, aby našel svou skutečnou funkci, musí uznat Ježíše jako Pána.

Snad nejsmutnější výmluva zní: „Bůh vlastně nechce, abych se pro něho všeho vzdal. Jen chce vědět, jestli jsem ochoten.“ Představte si vojenskou jednotku nedaleko první linie. Když přijde rozkaz k postupu vpřed, vojáci sedí dál v zákopech, leští si zbraně a říkají: „Generálovi vlastně nejde o to, abychom šli bojovat, on si jenom ověřuje, jestli jsme připraveni.“ Takovým způsobem se nedá vyhrát žádná bitva a dějiny by byly plné samých porážek.

To jsou tedy výmluvy, které lidé používají, aby se nevydali Kristu. Jsou to výmluvy, ne důvody. Není důvod, proč se plně nevydat tomu, kdo nás zachránil.

Znovu ti říká: „Můj synu (moje dcero), dej mi své srdce.“ Jak zareaguješ? Vymluvíš se? Nebo mu sebe vydáš?

Život jako vášeň

Jestliže je Pán Ježíš Kristus něčeho hoden, pak je hoden všeho! Jestliže za nás umřel, pak bychom my měli umřít pro něho! Jestliže dal pro nás své tělo, pak bychom mu také my měli vydat svá těla.

Skutečný křesťan je opravdu fanatik. Je předmětem posměchu a výčitek. Nedrží krok se světem, nepřizpůsobuje se prostředí. V okamžiku, kdy se stane „obyčejným“, ztrácí svůj pravý charakter.

Ideální věřící člověk žije s vášní. Plane pro Ježíše Krista. Je jako hrabě Zinzendorf, který řekl: „Mám jednu vášeň, tou je On sám.“ Všechno ostatní je druhořadé.

Boží muži nevidí žádnou oběť, kterou by mohli přinést pro Krista, jako příliš velkou. Rádi mu dávají k dispozici své peníze, čas a celý život.

Říkají stejně jako Robert Arthington: „Raději budu spát na zemi, sedět na krabici a další krabici mít jako stůl, než aby lidé hynuli proto, že neznají Krista.“

Jeho učedníci jsou svým způsobem neprirození. Jdou proti svým vrozeným pudům. Zbavují se pout obyčejného života. Pro Krista se vzdávají toho, co druzí považují za nezcizitelná práva. Jeho následovníci jsou nevolníci. Nic nediktují, prostě jen poslouchají.

Oddaný křesťan je poutníkem a cizincem, který pro-

chází cizí krajinou a věrně svědčí těm, kdo tam žijí, ale v ničem se nepřizpůsobuje jejich charakteru.

Je to člověk, kterému nejde o to, aby si získal co nejvíc přátel, nedělá si zásluku na světské dobro, netouží po něm, nejde mu o zisky ani ztráty ve světě, nedělá si starosti o život, nebojí se smrti, nemá na tomto světě nějaké vznešené postavení, nemá zde vlast, má na mysli jen Kristovo evangelium. Je to člověk s jediným cílem, a tím je Boží sláva. Je to blázen, kterému nevadí, že mu – pro Krista – druzí říkají blázen. Ať mu svět klidně říká snílek, fanatik, mluvkva nebo ho vůbec neumí pojmenovat! Ať si ho svět zařadí, jak chce! Ať ho mají za obchodníka, hospodáře nebo občana, za významného nebo světa znalého, za vzdělance nebo dokonce člověka se zdravým rozumem, ve skutečnosti s ním už všichni skončili.

Opravdový křesťan musí svědčit, nebo umřít – a i když bude umírat, bude mluvit. Nemá stání, jen spěchá po souši či přes moře, přes skály nebo poušť. Hlasitě volá, nikoho nešetří, nikdo ho nezastaví. Zvedá hlas ve vězení, není potichu ani na rozbouřeném moři. O pravdě svědčí před zlomyslnými úřady i před králi na trůnech. Jeho hlas nic kromě smrti neumlčí a dokonce i ve chvíli smrti, dokud její špičatý plamen a valící se kouř nezadusí jeho tělo, mluví, modlí se, svědčí, vyznává, naléhá, bojuje a nakonec žehná krutým lidem.¹⁷⁾

Takoví jsou muži a ženy, které Pán Ježíš dnes hledá.

Dnes stejně jako vždy hledá ne davy lidí, kteří se bezcílně nechávají unášet, ale hledá jednotlivé muže či

ženy, jejichž neutuchající věrnost tryská z vědomí, že Kristus hledá lidi ochotné jít za ním cestou sebezapření, cestou, kterou před nimi šel on sám.¹⁸⁾

Kristus hledá lidi, jejichž slova „se sykotem vytékají ze žhnoucího srdce“ (Rowland Hill), lidi, kteří se vyznamenali tím, že to myslí „vážně až do krve“ (Chalmers), kteří dokážou říct: „Chci hořet pro Boha“ (Henry Martyn).

Dnes chce mnoho mladých lidí zasvětit své nejlepší roky podnikání. Jsou ochotni umřít za svou vlast. Jsou ochotni jet až na konec světa, aby si dobře vydělali. Pro politickou stranu jsou ochotni pracovat ve dne v noci.

Kdo se chce stát dobrým hudebníkem, je ochoten si odřít prsty skoro až na kost. Kdo se chce stát knězem nebo jeptiškou, závazně slíbí, že se nebude ženit. Kdo se chce stát hercem, naučí se zpaměti dlouhé a náročné pasáže. Kdo chce dosáhnout určité profese, studuje na to mnoho let.

Co jsi ochoten udělat pro Pána Ježíše Krista? Dáš mu ne část, ne půlku svého srdce, ale všechno, co jsi a co máš?

---

¹⁷⁾ Citováno v *Priarie Overcomer*, březen 1936, s. 102, 105

¹⁸⁾ Hopkins op. cit. s. 20.

William MacDonald

7. 1. 1917 – 25. 12. 2007

William MacDonald se narodil v Leominsteru v USA a vyrůstal ve Skotsku. Jeho otec sice sám neměl osobní vztah s Bohem, ale dbal na to, aby měli každý den doma rodinnou pobožnost. V pěti letech dostal malý William podruhé záškrť a zdálo se, že to nepřežije. Matka se odvrátila, aby se nemusela dívat na svého syna, jak zápasí se smrtí, a vtom zaklepal na dveře bratr jeho otce. Ten předtím seděl doma u krbu a četl v Bibli 91. žalm, v 16. verši viděl odpověď na své modlitby za Williama: „Dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu.“ Když vešel dovnitř, překvapené matce řekl: „Chlapec nezemře, ale má před sebou dlouhý život. Jednoho dne prožije spasení.“ O třináct let později William po těžkém a dlouhém vnitřním boji uvěřil v Pána Ježíše.

Jako mladý muž studoval během velké hospodářské krize v USA ekonomiku na Harvardské univerzitě. Jeho životním cílem bylo vstoupit do burzovního obchodování jako bankéř a na akciích co nejvíce vydělat, aby v pětatřiceti mohl jít do důchodu.

Bůh s ním měl však jiné plány. Během druhé světové války, kde William sloužil jako důstojník u námořnictva, Bůh zaměřil jeho zájem na lidi a jejich nesmrtelné duše.

Nakonec každý týden vykládal vojákům Janovo evangelium a vnímal, že mu Bůh říká: „To je můj úkol pro tebe, na této cestě tě nebudou trápit žaludeční vředy z burzovních ztrát.“

V Honolulu mu jeden věřící námořník vtiskl do ruky životopis C. T. Studda. William nikdy předtím neslyšel o tomto misionáři, který se vzdal kariéry známého sportovce a milionového dědictví, aby svůj život investoval pro Pána jako misionář v Číně, Indii a nakonec ve střední Africe. Četl Studdova slova: „Jestliže je Kristus skutečně Bůh a umřel za mě, pak žádná oběť pro něho nemůže být příliš velká!“ Natolik to zasáhlo jeho srdce, že padl na kolena a svůj život zasvětil službě Pánu.

V bance dal výpověď a pracoval napřed v křesťanském knihkupectví. Krátce na to byl požádán, aby vedl nově založenou Emauskou biblickou školu v Chicagu. Pro tuto práci ho doporučoval i jeho vlastní sbor, a tak se k tomuto kroku odhodlal. Od té doby žil v důvěře Bohu, bez zajištěného finančního příjmu, a tohoto rozhodnutí nikdy nelitoval. Tehdy se seznámil s Georgem Verwerem, vedoucím tehdy právě vzniklé Operace mobilizace. Vztah s tímto mladým odevzdaným křesťanem vedl k tomu, že od roku 1965 vedl řadu výjezdů s OM do východní Evropy a Malé Asie, kde vychovával pracovníky jako biblický učitel. V této době vznikly také jeho dvě známé knihy „Mysli na svou budoucnost“ a „Pravé učenictví“, které se pro mnoho mladých lidí po celém světě staly výzvou k důslednému křesťanství.

Od roku 1973 budoval William MacDonald spolu Jeanem Gibsonem v San Leandro učenický program, při němž se vždy několik mladých mužů v devítiměsíčním kurzu v rámci místního sboru učí teorii a praxi křes-

ťanského života. Vedle této práce vkládal v posledních letech své bohaté biblické poznání a cenné životní zkušenosti do řady knih, které se dnes překládají do mnoha jazyků.

William MacDonald se ujal těžkého úkolu, když sám napsal komentáře ke všem biblickým knihám, které přinášejí praktické aplikace do našeho života. Jako sečtělý člověk rád citoval autory ze všech období církevní historie a to, co chtěl vyjádřit, často ilustroval příklady ze života jiných Božích mužů a žen.

Jeho knihy se rozšířily a jsou známé mezi křesťany po celém světě. Vedle Emauských biblických kurzů a jeho nejznámější knihy „Pravé učednictví“ je do mnoha jazyků přeložen jeho Biblický komentář k Novému zákonu a ekvivalent ke Starému zákonu.

William zůstal celý život svobodný a až do svého odchodu koncem roku 2007 působil jako učitel, kazatel a spisovatel.

William MacDonald
A co tvoje budoucnost?

Překlad z anglického originálu:
Think of Your Future
© William MacDonald
Published in the US by
ECS Ministries, P.O. Box 1028, Dubuque, IA 52001
Email: ecsorders@ecsministries.org
Website: www.ecsministries.org

Překlad: Jan Vopalecký
Biblické citáty převzaty z Českého ekumenického překladu.
První vydání
2017 ALEF Křesťanské sbory, Šámalova 15a, 615 00 Brno
info@krestanskesbory.cz
Korektury: Lenka Vopalecká
Sazba: Jan Vopalecký
Obálka: Pavel Náplava, COLOR Servis, Polanka nad Odrou
Tisk: TISKSERVIS Jiří Pustina, Ostrava
Veškerá práva českého překladu vyhrazena.

ISBN 978-80-906732-2-9